Р Е Ш Е Н И Е
№ 44409

гр. София, 12.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 3 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **10292** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 и следващите от АПК, във вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата.

Образувано е по жалба, подадена от К. И. П., ЕГН [ЕГН] чрез адв. С. С. САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, офис4, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-004058/06.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП, на жалбоподателя се налага ПАМ временно отнемане свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон, при допуснати съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че ЗПАМ е издадена при неясни фактически констатации и при липса на фактически основания за издаването й, както и при липса на мотиви. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка. Претендира разноски.

В с. з. жалбоподателят не се явява и не се представлява.
Ответникът - мл. автоконтрольор при СДВР, редовно уведомен, не се явява.
Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

От фактическа страна:

Оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-004058/06.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП, на жалбоподателя се налага ПАМ временно отнемане свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. От фактическа страна се установява, че нарушението се състои в това, че при движение по маршрута за събиране на отпадъци горната част на камиона се е закачила за кабел за високо напрежение, след което е напуснал ПТП по незнайни причини в неизвестна посока, след което водачът се връща на мястото на ПТП.
Във връзка с това е издаден АУАН №485287/05.08.26г.

Правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.
Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.
Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:
Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„з“бб от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на
ПАМ е утежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.
Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представените по делото Заповед съдът приема за доказано, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.
Заповедта е обективирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, като изложените в обратна насока от страна на жалбоподателя доводи, съдът намира за неоснователни. В същата са посочени както правни, така и фактически основания за издаването ѝ.
За да приложи процесната принудителна мярка, административният орган е приел от фактическа страна, че водачът на МПС при движение по маршрута за събиране на отпадъци с горната част на камиона е закачил кабел за високо напрежение, след което е напуснал ПТП по незнайни причини в неизвестна посока, след което водачът се връща на мястото на ПТП.

В случая в заповедта не е извършено нормативно препращане към нито една от нормите, изброени в буква "з", подбуква „бб“ на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП. За разлика от съставите на същата по вид принудителна мярка, установени в чл. 171, т. 1 букви "а" до "ж" включително, които са конкретни – съдържат описание на деянието и фактическите съставомерни обстоятелства, новите основания по буква "з" препращат към административно наказателни разпоредби. По тази причина органът следва да опише не само фактите, които са установени с АУАН, но и да прецени кой състав на административно нарушение е осъществен. Правната квалификация се обективира в мотивите на административния акт, като в настоящия случай те не съдържат посочване на административно наказателна разпоредба – административното нарушение, за което е предвидено наказание отнемане на СУМПС. Тази липса на конкретизация означава неустановеност на посоченото в ЗППАМ правно основание, въз основа на което е упражнена компетентността, тъй като от нейното съдържание не може да се установи коя от посочените в чл. 171, т. 1, буква "з", подбуква „бб“ на ЗДвП законови хипотези приема, че е налице административния орган. Съдът не може вместо административния орган да извърши правна квалификация на описаното в АУАН деяние, а единствено има задължения да провери дали тя е вярна или е допусната правна грешка. Пропускът на органа в тази насока не може да бъде санирам в хода на съдебното производство и води до извод за незаконосъобразност на заповедта.

По изложените съображения жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат разноски, като такива са сторени в размер на 5,11 евро за държавна такса.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на К. И. П., ЕГН [ЕГН] - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-4332-004058/06.08.2026 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която, на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП, на жалбоподателя се налага ПАМ временно отнемане свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на К. И. П., ЕГН [ЕГН] сумата от 5,11 евро разноски по делото.

Решението е окончателно.